

[Jesper Simonsen.]

forsøgte at opgøre Flertallet her i Folketinget, det Flertal, som staar bag Regeringen, og som det ærede Medlem dermed mente var det Flertal, der stiller sig bagved de foreliggende Lovforslag og vil støtte deres Gennemførelse. Det ærede Medlem søgte at reducere Flertallet mest muligt. En saadan Opgørelse kan man jo gøre saadan, som man er indstillet paa det, men det er jo ret ørkesløst at diskutere dette Spørgsmaal, for at der i dette Ting er et Flertal for Lovforslagene, et tilstrækkeligt Flertal til at gennemføre dem, derom er der jo ingen Diskussion.

Men hvad der er lige saa vigtigt, er, at der ude i Befolkningen er et stort Flertal for Gennemførelsen af disse Lovforslag, et meget stort Flertal, som ønsker en Ordning af vort væbnede Beredskab ud fra de Synspunkter og Principper, som er lagt til Grund for disse Lovforslag, og dette er et Flertal, som i Tal utvivlsomt er betydeligt større end det betydelige Vælgerflertal, der stillede sig bagved Regeringspartierne ved det sidste Folketingsvalg. Jeg tror, at det ærede Medlem meget vel ved, at det Flertal, der paa denne Maade stiller sig bag Lovforlaget, rækker ikke saa lidt ind i det ærede Medlems eget Partis Vælgerskare.

Det ærede Medlem er jo ogsaa villig til Forhandling og giver dette Udtryk ved at sige, at Tiden er inde med politisk foreliggende Muligheder. Vi kan kun med den største Tilfredshed høre, at man vil denne Forhandling. Forholdet er her dette, at der fra Regeringspartierne Side tidligere er tilbudt Forhandling, i Fjor som i Aar. Man indbyder til denne Forhandling, man vil denne Forhandling. Denne Forhandling er jo nødvendig, hvis Lovforslagene skal føres igennem, med det Flertal, som nu en Gang er i Landstinget, og Regeringspartierne har givet deres Grundlag for den Forhandling, man indbyder til.

Men Forhandling er ikke nok, Forhandlingen skulde jo føre til et Resultat. Men for at det kan ske, er det dog en Nødvendighed, at det Parti, der indbydes til Forhandling, og som ogsaa melder sig som velvillig til at optage den, selv har et Standpunkt, som det er i Stand til at udforme positivt, saaledes at man ved, hvad det er, dette Parti vil. Der har det hidtil knebet noget. Det ærede Medlem kan nemlig ikke og vil ikke stille sig paa det Brorsenske Forslag; i Forhold til dette har det ærede Medlem og Partiet Venstre frigjort sig. Det har, saa vidt jeg skønner, foreløbig ikke saa meget som en Pæl at holde sig til i saa Henseende.

Jeg vil derfor, idet jeg naturligvis fuldt ud anerkender det rigtige og det tilfredsstillende i, at Partiet Venstre er villigt til Forhandling, og idet vi fra vor Side tilsigter en saglig Forhandling om Spørgsmaalet ud fra de Principper, hvorpaa Lovforslagene er bygget, anbefale det ærede Medlem at vente med den truende Holdning og de truende Udtalelser om, hvordan det vil gaa, hvis ikke Lovforslagene kan gennemføres, indtil det ærede Medlem har faaet Klarhed over sit eget Partis Stilling til de foreliggende Spørgsmaal.

Holstein: Jeg har kun nogle faa Bemærkninger at gøre, først og fremmest til den højtærede Indenrigsminister angaaende det Spørgsmaal, vi udvekslede Meninger om i Gaar: Spørgsmaalet om den almindelige Værnepligt efter Grundloven og Spørgsmaalet om det nu forelagte Lovforslags retslige Afgrænsning til Grundlovens Bestemmelser om almindelig Værnepligt.

Det, jeg har anket over, er, at der i intet af de to Lovforslag indeholdes Bestemmelser om, at Regeringen kan mobilisere det Mandskab, som ikke skriftligt har anmodet om at blive fritaget for Optagelse i Rullen, og som har været paa Session og er blevet uddannet. Der staar i Loven kun følgende:

„Ekstraordinær Indkaldelse kan kun ske, naar Beslutning derom er taget ved Lov.“

Det er, hvad der staar i § 3 om Mobilisering; andre Bestemmelser om Mobilisering findes, saa vidt jeg kan skønne, overhovedet ikke.

Det vil nu for det første sige, at man kalder Mobilisering i Krigstilfælde for „ekstraordinær Indkaldelse“ og slaar det fuldkommen i Hartkorn med Indkaldelse til almindelig ekstraordinær Øvelse i Løbet af de 12 Aar, som foretages, hvis man mener, at der i Løbet af disse Aar er Grund til udover de 2 Gange 12 Dage at foretage yderligere Øvelse af Mandskabet.

Der kræves altsaa en særlig Lov, hvis der skal indkaldes udover de 2 Gange 12 Timer 12 Dage — ja, 12 Timer eller 12 Dage, det hele er jo absurd alligevel — og Mobilisering i Krigstilfælde jævntiltes med Indkaldelse til ekstraordinær Øvelse i Fredstid. Der er ikke gjort nogen Sondring, eller vil den højtærede Indenrigsminister maaske paavise, hvor der i hans Lovforslag staar Bestemmelser om Mobilisering i Krigstilfælde.

Man maa efter dette Lovforslag forstaa det saaledes, at Mobilisering i Krigstilfælde ikke kan finde Sted uden ved Lov.